

FOX SEARCHLIGHT PICTURES uvádí

A PACIFIC STANDARD film

DIVOČINA

REESE WITHERSPOON
LAURA DERN
THOMAS SADOSKI
MICHIEL HUISMAN
GABY HOFFMANN
KEVIN RANKIN
W. EARL BROWN
MO McRAE
KEENE McRAE

REŽIE.....JEAN-MARC VALLÉE
SCÉNÁŘNICK HORNBY
AUTORKA ROMÁNOVÉ PŘEDLOHYCHERYL STRAYED
PRODUKCE.....REESE WITHERSPOON, p.g.a.
.....BRUNA PAPANDREA, p.g.a.
.....BILL POHLAD
VÝKONNÍ PRODUCENTIBERGEN SWANSON
.....NATHAN ROSS
.....NICK HORNBY
KAMERA.....YVES BÉLANGER, CSC
VÝPRAVAJOHN PAINO
STŘIH.....JOHN MAC McMURPHY
.....MARTIN PENZA
KOSTÝMYMELISSA BRUNING
CASTINGDAVID RUBIN
VISUAL EFFECTS SUPERVISOR.....MARC CÔTÉ
HUDEBNÍ SUPERVIZE.....SUSAN JACOBS

Délka 119 minut

Ve filmu DIVOČINA režisér Jean-Marc Vallée (*Klub poslední naděje*), držitelka Oscara Reese Witherspoonová (*Walk the Line*) a na Oscara nominovaný scenárista Nick Hornby (*Škola života*) představí mimořádné dobrodružství úspěšné autorky Cheryl Strayedové. Po letech lehkomyšlného života, závislosti na heroinu a krachu manželství, učiní Strayedová impulzivní rozhodnutí. Ztrápená vzpomínkami na svou matku Bobbi (Laura Dernová) a bez jakýchkoliv znalostí o přežití v divoké přírodě, se sama vydá na 1770 kilometrů dlouhou pěší pouť přes americkou pacifickou hřebenovku (Pacific Crest Trail). DIVOČINA přesvědčivě zachycuje okamžiky jejího strachu i radostí, když postupuje vpřed na cestě, která ji přivádí k šílenství, dodává sílu a nakonec i léčí.

Fox Searchlight Pictures uvádí film DIVOČINA z produkce společnosti Pacific Standard. Hrají Reese Witherspoonová, Laura Dernová, Thomas Sadoski, Michiel Huisman, Gaby Hoffmannová, Kevin Rankin, W. Earl Brown, Mo'Nique, Keene McRae.

Filmové režie se ujal Jean-Marc Vallée (*Královna Viktorie*), scénář napsal Nick Hornby (*Jak na věc*) podle knižní předlohy Cheryl Strayedové. Producenty jsou Reese Witherspoonová (*Zmizelá*), Bruna Papandreaová (*Milk*) a Bill Pohlad (*12 let v řetězech*); výkonnými producenty jsou Bergen Swanson (*Děcka jsou v pohodě*), Nathan Ross (*Klub poslední naděje*) a Nick Hornby. Členy filmového štábu byli kameraman Yves Belanger, CSC (*Klub poslední naděje*); filmový architekt John Paino (*Win Win*); střihači John Mac Murphy (*Klub poslední naděje*) a Martin Pensa (*Klub poslední naděje*); kostýmní výtvarnice Melissa Bruningová (*Úsvit planety opic*); castingový ředitel David Rubin (*Gravitace*); VFXs supervizor Marc Côté (*Válka Bohů*) a hudební supervizor Susan Jacobsová (*Špinavý trik*).

“Jak divoké bylo nechat život jen tak plynout.“

-- Cheryl Strayedová

Cheryl Strayedová opustila svůj rozbitý život s pocitem, že přišla o všechno. Vydala se do hluboké divočiny na 1770 km dlouhou pěší pouť, na které si sáhla až na dno svých sil. Zážitky Cheryl Strayedové se staly tlukoucím srdcem inspirativních, čtenářsky úspěšných memoárů, které byly více, než směsicí šílených, zničujících zážitků nezkušené turistky během její pěší túry z Mohavské pouště na severozápad, přes drsnou pacifickou hřebenovku - Pacific Crest Trail (PCT). Díky směsi punku a živelné upřímnosti se kniha stala něčím ojedinělým: portrétem moderní dospívající ženy se zpackaným životem, která uposlechla “volání divočiny” po svém. Během svého putování musela Strayedová zkrotit žízeň, horko, chlad, divoká zvířata, své nejhorší obavy i mnohem víc. Musela se změnit: najít cestu ven ze zármutku a minulosti, která ji pronásledovala.

Nyní se Strayedové úspěšná kniha představí na filmovém plátně. Filmové režie se ujal na Oscara nominovaný Jean-Marc Vallée (*Klub poslední naděje*). Knihu pro film zadaptoval kritikou chválený úspěšný spisovatel, na Oscara nominovaný scénárista Nick Hornby (*Škola života*). V hlavní roli se představí držitelka Oscara, Reese Witherspoonová, která zakoupila práva ke knize okamžitě, jakmile si knihu přečetla. Společně se rozhodli zachytit příběh, který se sice z velké části odehrává v hlavě jedné ženy (prostřednictvím toku jejích vzpomínek, obav, myšlenek, písní, básní, hněvu a úžasu), ale procestuje obrovskou vzdálenost.

Filmové eposy s tematikou divočiny vznikaly již od počátku samotné kinematografie. Od roku 1912, kdy vznikl němý film *The Conquest of the Pole*, přes film *Jeremiah Johnson*, přes *Útěk do divočiny po 127 hodin*, téměř všechny sledovaly osudy mužů, kteří se ocitli daleko od civilizace. Skutečnost, že se DIVOČINA vydává jiným, méně očekávaným směrem, přitahovala skupinu nadšených filmařů.

Witherspoonová, která film zároveň produkovala společně s Brunou Papandreovou, říká: “DIVOČINA se zabývá tolika skutečnostmi, které se dotýkají lidí. Je to o životě, lásce, ztrátě a rodině. Je to o ženě, která si myslela, že je zcela poražená, ale našla cestu, jak se vzchopit.”

Vallée dodává: “DIVOČINA je příběh ženy, která chce změnit svůj život a rozhodne se to udělat velmi drastickým způsobem. Vydá se na výšlap po pacifické hřebenovce. Stane se to pro ni životní cestou. Cestou objevování sama sebe a života, kdy musí najít odpovědi na všechny těžké otázky. Ale je to zároveň cesta vykoupení.”

**“Když tě zradí nervy -
proč bys nervů dbal?”**

-- Emily Dickinsonová (zápis Cheryl Strayedové v registrační knize PCT)

Příběh DIVOČINY započal osobním příběhem Cheryl Strayedové – ženy, která se stále vzpomíná na náhlou ztrátu své inspirativní matky, rozpadu manželství a hluboké sebedestrukce. Ve snaze udělat za vším tlustou čáru, Cheryl se rozhodne pro zdánlivě nesmyslné dobrodružství. S nulovou zkušeností s divokou přírodou a s oblundně těžkým batohem, poháněná svou malou, rozedranou vůlí, rozhodne se úplně sama zdolat americkou pacifickou hřebenovku (PCT), nejdelsí, nejtěžší a nejdivočejší průchozí stezku v celé Americe. Sotva po několika minutách to chce vzdát. Ale nakonec vytrvá a během několika měsíců uprostřed strachu, vyčerpání a nebezpečí znovuobjeví radost, odvahu a krásu. Bylo to dobrodružství, které jí pomohlo vrátit její život do správných kolejí a přijít se syrovým, ale pozoruhodným příběhem.

Strayedová vzpomíná: “Byl to obrovsky fyzicky náročný počin zdolat PCT během 94 dnů. Ale byla to pro mě také duchovní cesta. Vydala jsem se na stezku, jako se mnoho lidí pustí do divočiny, v době, kdy jsem se cítila ztracená a zoufalá, když jsem se ocitla na místě, odkud jsem se nedokázala pohnout vpřed. Tato cesta mě v mnoha ohledech naučila jak doslova dát jednu nohu před druhou.”

Příběh Strayedové pro ni osobně hodně znamenal, ale ona netušila, jak hluboce její kniha zasáhne ostatní lidi, kteří toužili po transformačním zážitku. Jakmile byla Divočina publikována v roce 2012, okamžitě zaútočila na přední příčky žebříčků bestsellerů a získala nadšené kritiky díky svému troufalému, ale dojemně upřímnému stylu. *Book Review* (nedělní knižní příloha New York Times) nazvala knihu “literárním a lidským triumfem” a *Boston Globe* označil Divočinu jako “návykovou, nádhernou knihu, která nejen pobaví, ale po jejím přečtení nám bude líp.”

Existoval ale člověk, který si přečetl knihu několik měsíců před tím, než byla vydána. Reese Witherspoonová, držitelka Oscara a producentka, která právě založila svou vlastní filmovou společnost s producentkou Brunou Papandreovou. Rukama jí prošly desítky scénářů, ale její reakce na Divočinu byla okamžitá a vřelá.

“Přečetla jsem si první polovinu knihy v letadle a rozplakala jsem se,” vzpomíná Witherspoonová. “Pak jsem se nemohla dočkat, až se k ní vrátím. Zbytek jsem si přečetla na zpáteční cestě. Pomyslela jsem si ‘Nevím, kdo je Cheryl Strayedová, ale potřebuji na ni číslo, okamžitě.’”

Witherspoonová zavolala Strayedové a řekla jí, jak hluboce jí její kniha zasáhla a nakolik věří, že by se kniha mohla dotknout mnoha dalších životů. “Řekla jsem Cheryl, že to je pecka. S

touto knihou se dostanete daleko,” vzpomíná. “Připadala mi jako duchovně založený, emocionální člověk, jak byste od ní očekávali. Je velmi přímá, řekne narovinu, jak se věci mají - stejné věci, na které lidé v její knize tak dobře reagovali.”

Witherspoonová se zeptala Strayedové, jestli by od ní mohla zakoupit filmová práva - a společně s Papandreovou brzy zahájily proces vývoje scénáře. Věděly, že mají namířeno na obávané území pacifické hřebenovky s jejími nechvalně proslulými úseky, ale i na emocionální pouť, kterou zažilo mnoho lidí.

“Bylo důležité, abychom zachovali ryze Cheryliny knihy,” říká Papandreová. “Její kniha byla tak populární, protože, ať už jste z rozvrácené rodiny nebo jste ztratili někoho blízkého či jste se potýkali s těžkostmi, je to příběh, který vám připomíná, že se můžete zachránit. Cheryl získá svůj život zpět, protože se rozhodne do něj vrátit. Chtěli jsme tento příběh odvyprávět.”

Witherspoonová a Papandreová se spojily s Billem Pohladem (*12 v řetězech*, *Útěk do divočiny*, *Zkrocená hora*) a společností River Road Entertainment, aby spolupracovali na vývoji scénáře. “Bill a River Road nám umožnili najít nejlepší oporu, kterou pro nás byl Fox Searchlight,” říká Papandreová.

Nejužší filmový tým se začal formovat a k projektu se přidali i výkonní producenti Nathan Ross a Bergen Swanson. “Opravdu jsem si tu knihu zamiloval,” říká Nathan Ross, který také produkoval *Klub poslední naděje*. “Je to nejen fyzická cesta, ale stejně tak jde o cestu emocionální a Cheryl vyjde z této zkušenosti ve všech ohledech jako lepší člověk.”

Swansonovi, mezi jehož poslední filmy patří *Stud* a *Děčka jsou v pohodě*, film také zahrál na osobní notu. “Jsem rodák z Oregonu a děj filmu je zasazen do světa, ve kterém jsem vyrostl a který se ve filmu tak často nevidí,” říká. “Pro obyvatele Oregonu bylo jedinečné, že se Divočina stala bestsellerem na celostátní úrovni. Vysvětluje, jak důležité je pro nás naše životní prostředí a co to znamená, opravdu se napojit na divokou přírodu.”

S adaptací románu pro film se filmaři obrátili na spisovatele, který Divočině také propadl, na anglického autora a scénáristu Nicka Hornbyho. Hornby se nejvíce proslavil svými vtipnými, trefnými a velice populárními romány o současném životě a lásce – včetně Všechny moje lásky, Jak na věc a Dlouhá cesta dolů. Za filmovou adaptaci memoárů Lone Scherfigové *Škola života* získal nominaci na Oscara.

Strayedové literární styl ho vtáhl do děje okamžitě, jakmile otočil první stránku. “Bylo tam několik věcí, které mě uchvátily,” říká Hornby. “Cheryl píše způsobem, do kterého se dokážu vžít: nikdy jí neschází smysl pro humor, ale také dokáže promlouvat vážně, vášnivě a přímo. Líbila se mi její upřímnost a schopnost s jakou dokázala mluvit o svých malérech bez

sebelítosti nebo sebenenávisti. Zamlouval se mi její optimismus, její odhodlání najít světlo, přestože se jeho zdroj zdál být hodně daleko. Líbil se mi její hluboký vztah k umění, hudbě a knihám. Divočina mi připomínala jednu písničku Bruce Springsteena, konkrétně 'Darkness on the Edge of Town,' a moc jsem chtěl, aby se mi podařilo zachytit její zvuk ve scénáři.“

Jak se ponořil do psaní scénáře, doufal, že se mu do něj povede zakomponovat směsici zármutku a nezkrotné statečnosti. “Myslím, že tou velkou věcí byla syrovost. Surovost bolesti, ztráty, samotné cesty a osamělost, stejně jako Cherylina neotřesitelná víra, že se jí tato šílená mise nějak vrátí. Její kniha má v sobě jakési kouzlo,” poukazuje Hornby. “Špatné věci jsou pohřbeny v minulosti, ale cesta sama o sobě je neobyčejně prospěšná, přes všechny fyzické bolesti a nekonečné nesnáze. A samozřejmě se tu najde i vykoupení. Všichni ho hledáme.”

Je zajímavé, že Hornby není člověk se silným vztahem k přírodě – o čemž říká, že mu to jediné pomohlo, aby se vžil do Cherylina absurdně nepřipraveného stavu, když se na PCT vydala. “Nemám žádné zkušenosti s pěšími túrami nebo divokou přírodou. Žádné,” přiznává. “Ale co se mi na knize líbilo, byl fakt, že byla napsaná pro někoho, jako jsem já: šok z toho všeho a Cherylina nepřipravenost přímo promlouvá k těm z nás, kteří tráví veškerý čas - odmítám říci mnoho času - přemýšlením o psaní, knihách, hudbě, filmech. To byl můj způsob. Jedním z důvodů, proč ta kniha funguje pro mnoho čtenářů je, že to není kniha napsaná pro pěší turisty... a došlo mi, že to bude Jean-Marc a jeho štáb, kdo bude konfrontován s její děsivou realitou. Já jsem se mohl podívat na hřebenovku na internetu a přemýšlet o ní ve své kanceláři v severním Londýně.”

Hornby vystavil filmový příběh tak, že všechny Cheryliny vzpomínky, pochybnosti a minulé zkušenosti přenesl spolu s ní na stezku, aby prosakovaly do toho, co právě prožívá v přítomném čase. “Myslím, že její kniha je méně interní, než se zdá být. Věci se zkrátka dějí,” poznamenává. “Je přinejmenším neobvyklé, najít knihu o přírodě, která obsahuje spoustu sexu a užívání drog! Cheryl na své cestě potkává lidi a tato setkání jsou sama o sobě transformační.“

Hornby pokračuje: “Ale potřeboval jsem se strukturou příběhu trochu zatrást. Chtěl jsem odhalit její minulost jiným způsobem. V knize Cheryl mluví o smrti své matky hned na začátku a vše se od toho odvíjí. To dává smysl, protože její próza je tak podmanivá a vy jste pak ochotní se s ní vydat kamkoliv. Ale bez její prózy jsem se rozhodl, že jsme museli vytvořit v příběhu jakési tajemství – co mělo na tuto mladou ženu tak špatný vliv? Takže začneme příběh odvíjet zpátky, počínaje rozvodem, až se dostaneme k prameni všeho, ke smrti Bobbi.”

Strayedová byla nadšená, že se její příběh dostal do rukou Hornbymu. “Opravdu si nedokážu vybavit spisovatele, kterého bych uznávala víc, než Nicka,” říká. “Jsem velký fanoušek jeho práce. Je zábavný, inteligentní, moudrý a také má dobré srdce. Myslím si, že byl tím

pravým, kdo měl provést transformaci této knihy ve filmový scénář. Napsal krásný, odvážný scénář.”

Witherspoonová byla stejně ohromená. “Nick odvedl neuvěřitelnou práci, když opravdu zachytil Cherylin hlas a vystavil film jako nelineární vyprávění,” říká. “Promítl do příběhu tajemství, které se postupně rozvíjí, když se dozvídáte, proč se Cheryl vydala na tuto dlouhou cestu. Má úžasnou schopnost vytáhnout z mezilidských vztahů jejich emocionální podstatu.”

Papandreová konstatuje, že se Hornbymu podařilo dostat pod kůži ženské postavě stejně jako kterékoliv postavě, kterou v minulosti napsal. “Nick píše tak skvělé romány o moderních mužích,” přemítá, “ale *Škola života* je ženským příběhem o dospívání a to bylo stejně tak úžasné. Je zajímavé, že ho ve světě filmu upoutaly právě osudy ženských postav.”

Mezitím co Witherspoonová a Papandreová začaly řešit seznam se jmény potenciálních režisérů, jedno jméno je zaujalo: Jean-Marc Vallée. V té době byl ještě v počátečních fázích postprodukce na snímku *Klub poslední naděje* - a pozdvižení kolem tohoto snímku mělo teprve přijít. Je však upoutala energie jeho dvou předchozích filmů: *Dar od boha*, napínavý příběh homosexuála, který vyrůstá s konzervativním otcem v 70. letech v Quebecu a *Královna Viktorie*, intimní pohled do raného panování královny Viktorie. Oba snímky se vyznačovaly zářivými hereckými výkony. Na základě probíhajících rozhovorů s Brunou, Fox Searchlight a Nathanem Rossem si Vallée Hornbyho scénář přečetl a pustil se do práce. Vallée byl tak zaujatý příběhem a jeho potenciálem, že se nemohl dočkat, až se tento příběh stane jeho dalším filmem.

Ross říká: “Jean-Marc je opravdu skvělý vypravěč příběhů o lidech, kteří ve svém životě prochází mnoha změnami. *Klub poslední naděje* je *Divočině* podobný ve způsobu, jakým sledoval intenzivní fyzickou a emocionální proměnu hlavní postavy.”

“Když se režisér rozhoduje o svém příštím filmu, rozhoduje se zároveň o svém životním stylu. Když připravuji film, chci se ráno probouzet s úsměvem na tváři a s radostí, že můžu dělat svou práci. Způsob, jak toho docílit, je vybrat si správný projekt. Je to legrační, nemyslím si, že jsem to byl já, kdo si vybral DIVOČINU. DIVOČINA si vybrala mě. Cítím se privilegovaný, že jsem mohl být součástí filmového týmu a stejně jako všichni ostatní, jsem měl štěstí sloužit tomuto úžasnému příběhu a říci o něm světu. Příběh Cheryl Strayedové nám s pokorou připomíná, navzdory tomu, jak těžký a krutý život dokáže být, že se vždy můžeme oddat cestě krásy. ‘No jasně’, napadne vás s úsměškem. ‘Zatraceně jasně! To si pište!’” říká Vallée.

Jakmile se Vallée přidal k filmovému týmu, ponořil se do tvůrčí práce. “Jean-Marc a Nick společně pracovali po dobu dvou měsíců na úpravě scénáře, aby ho přizpůsobili Jean-Marcově vizi,” říká Reese Witherspoonová. “Objevila se v něm spousta vizuálních metafor. Jean-Marc je velmi přemýšlivý, citlivý filmař. Opravdu se zaměřil na vytvoření evokující atmosféry.”

“Od chvíle, kdy jsem si přečetl scénář, pak knihu, chtěl jsem se s Cheryl setkat. Tak jsem to cítil jako čtenář a daleko více jako režisér. Chtěl jsem s ní strávit nějaký čas a slyšet více o její cestě po PCT. Bez jakékoliv cenzury se dozvědět, jak to zvládla? Lidstvo má tendenci obvykle svalovat vinu na ostatní. Je to vždycky vina ostatních lidí, nemám pravdu? To ale není případ Cheryl. Její lidskost mě uklidnila. Příběh mě rozplakal i rozesmál, přiměl mě zapřemýšlet o tom, jak malí jsme na této planetě, jak malí jsme v divoké přírodě, ale jak jsme současně spojení se zemí, přírodou a jeden s druhým navzájem. Jak velcí, silní a krásní můžeme být. Cheryl uměla perfektně volit slova, jak popsat sebe sama, svou cestu a svůj život,” říká Vallée.

Valléeho blízký vztah k hledání krásy na nepravděpodobných místech a neuhýbání temnotě byl pro Witherspoonovou obzvláště důležitý. “Bylo pro mě stejně důležité jako pro Jean-Marca, abychom opravdu ukázali každý prvek Cheryliny cesty, to ušlechtilé i to přízemní,” říká herečka a producentka. “Chtěli jsme ukázat, jak mimořádně fyzicky i duchovně náročná její cesta byla, ale zároveň jak inspirativní a krásný zážitek to byl.”

“Jak dosáhnu toho, aby tento film byl stejně emocionální jako kniha? Myslím, že odpovědí mi bylo, snažit se zůstat pravdivý a věrný materiálu a hlasu Cheryl. Ten hlas je předností této knihy. A měl být i předností filmu. Cheryl má specifický styl, jak o sobě mluví – jak vidí život, smrt, lásku, krutou upřímnost, soucit, touhu obejmout život, léčit, soužit se, pochopit, co je špatně. “Co to sakra dělám?” ptá se sama sebe po pár krocích na stezce,” říká Vallée.

Vallée říká, že si k příběhu našel cestu skrz momenty, které se křížily s jeho osobním životem. “Byl to pro mě velice emocionální příběh,” vysvětluje. “Moje matka podlehla rakovině v roce 2010. Bylo jí 72 let, ne 45, ale našel jsem souvislost v tom, jak Cheryl psala o smutku a o truchlení. Také pocházím z velmi skromných poměrů s opravdu silnými ženami. Cherylin život rezonoval s mým. Byla to pro mě snadné rozhodnutí, ujmout se režie tohoto příběhu.”

Vallée pokračuje: “Jak odvážný jsem byl jako režisér, to je něco jiného. Dost odvážný, abych dostal Cheryliným slovům, jejímu životu, ale zároveň natolik skromný, abych nepřeháněl, udělal to jednoduše a nekomplikoval, jak si její příběh zaslouží. To bylo největší výzvou. Tento projekt se mi líbil, díky svému silnému, emocionálnímu obsahu. Ale také jsem si uvědomoval, že jsem měl ve svých rukách ten druh materiálu, který režisérovi umožňuje pohrát si s jazykem, střihem, hudbou, zvukovým designem, se záběry - od nejširších záběrů na překrásnou krajinu po nejintimnější makro záběry Reesiny tváře a těla.”

“Příběh DIVOČINY byl odvyprávěn z úhlu pohledu silné ženské postavy na osamělé cestě, v žádném případě jsem to nechtěl dělat jinak. To, co vidí, vidíme i my. To, co slyší, slyšíme i my. O čem přemýšlí a sní, to také vidíme a slyšíme, protože jsme se rozhodli použít vnitřní hlas.

Cheryliny myšlenky a komentáře nás provází na její cestě. Líbilo se mi to. Vždy jsem byl velkým fanouškem mluveného slova přes obraz,” říká Vallée. “A vždy jsem byl zastáncem toho, použít ve filmu již existující hudbu než tu filmovou. K mé velké radosti, Cheryl byla na hudbu orientovaná. To mi umožnilo pohrát si s výběrem muziky. Hledal jsem správné písničky, které jsou součástí našeho světa, a pouštěl je jako „DJ/režisér“. Pomáhaly mi příběh odvyprávět. DIVOČINA byla pro mě jako dělaná. Tak moc jsem si přál tento film natočit.“

“Co když správná odpověď není ne, ale ano? Co když mě to, co mě přimělo udělat všechno, co mi ostatní zazlívali, zároveň přivedlo sem? Co když to nikdy neodčiním? Co když už je to odčiněné?”

-- Cheryl Strayedová

Jean-Marc Vallée si nedokázal v roli Cheryl představit nikoho jiného než Reese Witherspoonovou. “Stejně jako Matthew McConaughey v *Klubu poslední naděje*, i ona se hluboce napojila na hlavní postavu,” říká. “Reesina láska ke knize byla jasná a silná, opravdu měla hluboké pochopení pro to, kým ta žena je. Zároveň byla připravena zajít nebezpečně daleko. Přistupovala k tomu s dojemnou pokorou. Žádné ego, jen touha dostat se dovnitř této ženy.”

I když se Cheryl na své cestě potká s řadou lidí (ohromujícími i děsivými), po většinu filmu zůstává sama - což znamenalo, že je Witherspoonová téměř v každém záběru. Bruna Papandreová říká, že věděla, že Witherspoonová dá do své role všechno.

“Myslím, že existuje mnoho podobností mezi Reese a Cheryl v tom, že obě mají houževnatost, ale také neuvěřitelně velkorysého ducha,” podotýká. “Obě jsou velmi otevřené a nebojí se mluvit o tvrdých životních zkouškách. Jedna z věcí, která mě jako producentku opravdu nadchla, byla příležitost, aby diváci viděli Reese tak, jako nikdy předtím. Obnažila samu sebe - fyzicky i citově - a myslím, že je skvělá.”

Witherspoonová ztvárnila Cheryl jako někoho, kdo má zdánlivě naivní, možná i směšný přístup ke zdolání PCT, protože bez ohledu na to, jak daleko se ve svém životě snížila, v hloubi duše stále věří, že může najít spásu.

“Mohla zvolit jinou cestu. Mohla se stát narkomankou, dostat se na úplné dno odkud není návratu,” poukazuje herečka a producentka. “Ale ona se rozhodne jinak. Dostane se z toho a to je neuvěřitelně inspirativní pro každého, kdo jakýmkoliv způsobem bojuje se svým životem. Tolik lidí se cítí osamělých a nemají nikoho, kdo by jim pomohl. Tento příběh dává naději, že se vždycky můžete zachránit a to je opravdu mocná věc.”

Nebylo pochyb o tom, že tato role s sebou přinesla extrémní fyzické nároky pro scény, kdy Cheryl zdolává skály, řeky, led a sníh. Witherspoonová s sebou přinesla lásku a úctu k přírodě, která jí je pomohla zdolat. Ztvárnění Cheryl pro Witherspoonovou představovalo setkat se s divočinou - v drsných pouštích, vysokých horách a také v její vlastní hlavě.

“Kdybych byla člověk, který nemá vztah k volné přírodě, tak by pro mě tato role nebyla možná,” směje se. “Bylo to velmi náročné v každém ohledu a mnohem více fyzicky náročné, než jsem předpokládala. Musela jsem zvládnout horolezectví, přebrodit řeku, pochodovat po hruďník ve sněhu a spadnout do mrazivé řeky. Neměla jsem tušení, že to bude tak těžké, jak to opravdu bylo. Ale zároveň mi to přineslo uspokojení.”

Mnoho z těchto zadostiučinění pocházelo z momentů, které Witherspoonovou dostaly do nejtemnějších koutů její duše. Natáčení momentu, který film otevírá, když Cheryl katastrofálně ztratí botu v horském průsmyku, ve Witherspoonové vyvolávalo pocit, jako by se blížila k zásadní životní křižovatce.

“Musím přiznat, že to místo, na kterém jsme scénu točili, je jedním z nejkrásnějších míst, které jsem ve svém životě navštívila,” vzpomíná. “Stát na okraji té hory a přemítat o všem, co se Cheryl v tom okamžiku stalo, bylo intenzivní a emocionální. Je to poprvé, co se rozhodne, že ji nic nerozhodí. Připadá si, jako by se jí vesmír neustále snažil trhat na kusy. A teď se rozhodne, že to prostě nedopustí.”

Dech beroucí pohledy, které je obklopovaly během celého natáčení, byly pro Witherspoonovou stálou inspirací a připomínkou, proč nedotčená místa divočiny, tak silně k Cheryl promlouvala. “Naplňuje vás to,” říká herečka. “Když vidíte neuvěřitelné krásy našeho světa, začnete věřit, že bude všechno v pořádku. Myslím, že to tak cítila i Cheryl.”

To že byla Strayedová přítomna na natáčení, také pomohlo. “Byla pro mě opravdovým vzorem,” vysvětluje Witherspoonová. “Někdy pro mě byla jediným záchytným bodem ve scéně. Stačilo se na ni podívat a vidět její tvář, ve které bylo vepsáno, že to všechno prožila. Vidíte jí v očích vše, čím si prošla. A slyšíte to v jejím hlase. Možnost to sledovat, byla pro mě jako pro herečku největším darem.”

Nakonec se Witherspoonová do role tak pohroužila, že když někdo na place zavolal “Cheryl”, zareagovala na to současně se Strayedovou.

Strayedová byla ohromena tím, jak se Witherspoonové podařilo do role vnést svůj vlastní pohled. “Předtím, než se začalo točit, jsme spolu strávily hodně času a povídaly si o našich životech. Myslím, že jako každý umělec, i ona se snažila přijít na to, jak proměnit tuto roli v její vlastní. Sdílela jsem s ní celou řadu příběhů z mého putování, z mého života a ona udělala to samé se mnou. Opravdu jsme se navzájem dobře poznaly. Stojí nohama pevně na zemi, je velmi

inteligentní a moudrá.”

Na natáčení byla Strayedová překvapena tím, jak opravdově to působilo. “Když jsme točili scénu, kde Reese padá na kolena a pláče, stála jsem za monitory, sledovala ji během čtyř nebo pěti jetí a pokaždé jsem s ní plakala,” říká spisovatelka. “Bylo to velice zvláštní, protože jsem přesně věděla, kým v té chvíli byla. Byla jsem to já - ale zároveň to byla Reese, když ji život srazil na kolena. To je síla umění.”

Witherspoonová konstatuje, že zatímco Cheryl čerpala sílu ze samoty, kterou našla během svého putování, hodně získávala i od lidí, které na své cestě potkala. Tato setkání se stanou pro film klíčová. “Líbí se mi, jak celá řada různých lidí vstupuje do jejího života,” říká. “Trochu mi to připomíná Bergmanovy *Lesní jahody*. Cheryl se také ocitá na cestě a neustále potkává lidi, kteří jí přinášejí něco, co ve svém životě postrádá.”

Způsob, jakým Jean-Marc Vallée točí za využití ručních digitálních kamer, které se plynule pohybují v rozpětí 360ti stupňů, bylo pro Witherspoonovou jako zjevení a vyvolalo to v ní touhu během svého výkonu ještě více riskovat. “Nikdy jsem v životě nic takového nedělala. Je to velmi neobvyklé,” dodává. “Jako herci vám to pomůže zbavit se starých schémat. Máte pocit, že jste vždy v roli a všechno je možné. Jednu chvíli jsme byli v širokém záběru a o minutu později v detailu, stejně jako jsem v jednom okamžiku mohla plakat a později být radostí bez sebe. Bylo to opravdu vzrušující.”

Jak se hlouběji propojila se svou postavou, Witherspoonová zjistila, že Cherylin neslavně těžký batoh a polorozpadlé boty se staly součástí její vlastní duše. Zatímco ve filmu je batoh častým zdrojem komiky, stal se pro Cheryl metaforou, když se učila hodit minulost na svá bedra a jít dál.

“Boty a batoh se staly mou součástí,” říká Reese Witherspoonová. “Batoh mi připadal, jako by to byla moje ruka nebo noha. Někdy jsem mezi scénami zapomněla, že ho stále nosím na zádech. Někdy mi musel vedoucí rekvizitář říct ‘můžete si ho sundat.’ Jak Cheryl říká ve své knize, je úžasné si uvědomit, že to, co opravdu v životě potřebujete, můžete unést na zádech. Je to tak osvobozující. Je to krásná myšlenka.”

V průběhu celého natáčení byla Witherspoonové chodidla unavená, její tělo bolelo a podobně jako Cheryl i ona si v nitru prošla temnými a děsivými momenty. Ale neustále byla posilována vědomím, jak těžce vydobytou proměnu ve své roli představuje. “Nebylo to snadné. Ale když končí den, máte dobrý pocit, že jste něčeho dosáhli,” uzavírá. “Měla jsem velké štěstí, že jsem příběh Cheryl mohla odvyprávět.”

Herecké obsazení – minulost a přítomnost

Zatímco Cheryl je jádrem DIVOČINY, ve filmu vystupuje různorodá skupina postav, jak z jejího minulého života, který opustila, tak i ty, které potká na své cestě.

Mezi nimi je jeden člověk, který měl na Cheryl největší vliv - její matka, Bobbi. Její krátký, náhlý boj s rakovinou odstartuje u Cheryl strmý pád. Role se ujala na Oscara nominovaná, trojnásobná držitelka Zlatého glóbu®, herečka Laura Dernová, která nedávno získala Zlatý glóbus za roli v seriálu stanice HBO *Mé nové Já*. Witherspoonová a Papandreová se na herečku, známou pro svou všestrannost a odhodlání, zaměřily hned od začátku.

“Co se týče hereckého obsazení, tato role byla nejdůležitější, protože Cherylino pouto s matkou, bylo pro film klíčové,” poukazuje Papandreová. “Hledali jsme někoho, kdo by sám oplýval vzácnými vlastnostmi, jaké měla Bobbi: svobodný duch s obrovským množstvím lásky, ale také žena, která byla zneužívána. Pokud byste se někdy s Laurou setkali, rychle by vám došlo, že má tento druh povahy. Je velmi otevřená a také jsme cítili, že je mezi ní a Reese podobnost, která by mohla skvěle fungovat.”

Jejich podobnost se stala zdrojem hlubokého souznění během natáčení. Witherspoonová byla dojatá tím, co Dernovou přimělo roli přijmout. “Laura se v každé roli zcela promění a tento případ není výjimkou,” říká Reese Witherspoonová. “Strávila spoustu času ve snaze dozvědět se co nejvíce o matce Cheryl. A pak objevila to, co z ní dělalo mimořádného člověka. Takže pochopíte, proč se Cheryl domnívá, že už nikdy nebude v pořádku bez lásky, kterou jí matka dávala. Laura byla ve ztvárnění této lásky neuvěřitelná.”

“Jaká impozantní osobnost! Jaký hlas a nakažlivý smích! I přesto, že má tolik zkušeností před kamerou, když uslyší pokyn *akce*, je to jako by hrála poprvé. Vypadá tak nadšeně, tak šťastně, že dělá svou práci a může zkusit něco nového, něco jiného, něco šíleného, něco emocionálního, co si jen vzpomenete. Laura je bojovnice,” říká Vallée. “Nejen, že jsme natočili všechny její scény, ale podařilo se nám vytvořit i scény nové, abychom dali její postavě větší prostor ve filmu. Jednalo se o improvizované scény, které jsme natočili za pochodu mezi lokacemi, během zkoušek make-upu nebo v přestávkách. A každá z nich je ve filmu. Díky velké Lauře Dernové.“

Dernová nahlédla do dalších děl Strayedové, ve který píše o své matce. Zejména do její knihy *Tiny Beautiful Things*. Promluvila si také se Strayedovou, která přiznala, že DIVOČINA byla o láskyplném příběhu matky s dcerou, téma, které se Dernové osobně týká. “Jsem velmi šťastná, protože mám mimořádnou matku, se kterou mám velmi blízký vztah a sama jsem několikrát dokonce hrála dceru mé skutečné matky. Takže jsem vztah matky s

dcerou promyslela mnoha různými způsoby a hodně to pro mě znamená,” říká Dernová. “Nikdy předtím jsem nečetla o takovém druhu oddanosti, jaký chová Cheryl ke své matce a to mě hodně zajímalo.”

Jak Dernová Bobbi více poznávala, byla jí stále více ohromená. “Nejvíce mě dojalo, že se nepovažovala za mučednici, přestože musela čelit mnoha problémům, zažila násilí v manželství a sama vychovala své děti v chudobě,” říká herečka. “Nebyla obětí. Cítila se požehnaná, že je naživu a má možnost nově si vymezit život pro sebe a své děti, hledat radost v nepoznaném. A to je pro mě jako pro ženu inspirující. Poznat ji prostřednictvím Cheryliných vzpomínek pro mě bylo velkým privilegiem.”

Dernová věděla, že Witherspoonová byla správnou volbou pro roli Cheryl. “Když jsem slyšela, že si přečetla knihu během jedné noci a věděla, že ten film musí natočit, pochopila jsem, jak zanícená pro tento příběh byla,” vysvětluje Dernová. “Pochopila, že je to ta pravá chvíle v jejím životě a je připravena objevovat tento druh role i příběhu, a to je opravdu vzrušující.”

Přesto Dernová podotýká, že ne vždy Witherspoonové záviděla, když ji viděla odolávat vlivu počasí. “Často jsem ji sledovala v mrazu, jak nese nejtěžší batoh na světě, s pohmožděninami a v bolesti. Muselo to být vyčerpávající, děsivé a byla jí zima. Nechápu, jak to zvládla.”

Dernová čelí svým vlastním problémům, když se snaží shrnout Bobbinu impozantní osobnost do relativně krátkého prostoru Cheryliných vzpomínek. “Rozhodli jsme se zachytit několik různých období v životě Cheryl a Bobbi,” poukazuje. “Takže tam najdete roky po Bobbině odloučení od manžela, Cherylina vysokoškolská léta a pak krátké období, kdy byla Bobbi nemocná. To vše bylo nezbytné k pochopení Cheryl a Jean-Marc byl tak kreativní při vymyšlení způsobů, jak zestručnit celé Cherylino dětství. Znovu jsme vytvořili celý život plný zkušeností a to byla nádherná, vzrušující výzva.”

Země, vítr a oheň

Život na stezce

Hned od začátku bylo jasné, že se DIVOČINA musela točit na opravdových cestách na hřebenovce, aby co nejlépe zachytila Cherylino putování divočinou, během kterého ji čekalo mnoho neznámého, ale i nová poznání.

Ačkoli se PCT táhne z Mexika do Kanady, film se točil především v Oregonu, který se vyznačuje krajinným rázem typickým pro americký Západ (Oregon se nakonec stal i domovem Strayedové). Také se točilo v kalifornské Mohavské poušti.

“Tento film je o ženě, která se ocitla v divoké přírodě a tam to také muselo být natočeno,” říká Jean-Marc Vallée. “Točili jsme na PCT, jak jen jsme mohli a na některých dalších místech v okolí, ale vždy jsme hledali ten druh krásy, o kterém Cheryl píše ve své knize. Začínali jsme brzy ráno, abychom stihli zachytit ranní světlo a končili co nejdříve, aby nám neunikly západy slunce.”

Valléeho obzvláště zaujal kontrast mezi drobnou konstitucí Witherspoonové a monumentální krajinou. “Někdy jsem měl dojem, že točím western,” přemítá, “film Johna Forda, ale s malou ženskou postavičkou na pozadí těchto obrovských panoramat.”

S Valléem spolupracoval na těchto záběrech úzce semknutý tým, několik z jeho členů s ním točilo již *Klub poslední naděje*, včetně kameramana Yves Belangera a filmového architekta Johna Painoa. Bélanger si vyvinul unikátní, instinktivní vizuální styl, který pomáhá vytvořit hyper-reálný zážitek. Používá k tomu pouze ruční digitální kamery a filmuje bez umělého osvětlení. Nyní však musel přizpůsobit tuto metodiku volné přírodě.

“Vyzkoušeli jsme si to již na *Klubu poslední naděje*. Používali jsme pouze objektivy, žádné svícení, žádný stativ, jízdy nebo jeřáby, jen opravdové lokace a přirozené světlo,” říká Bélanger. “Ale v případě *DIVOČINY* musel být záběr větší. Cítili jsme, že bude krásné použít tento přístup v tak ohromující krajině. Tento film je výletem na některá opravdu krásná místa, ale zároveň cesta do nitra lidské duše.”

Pokračuje: “Tato technologie je pro všechny osvobozující. Herci ji milují. Jakmile jednou začnete točit, nezastavíte se a herci se cítí více spojeni, jsou jen oni a kamera.”

Stejně jako pro *Klub poslední naděje*, Bélanger i tentokrát zvolil Arri Alexu, ale nyní přidal nové pevné objektivy Zeiss, které mu umožnily zaznamenat dosud nevídané detaily tváře, jakož i široké záběry panoramat. Použil jen pár mechanických světel pro sekvence, které to vyžadovaly, jako je filmování v dešti.

Vše jsme točili ve stejném stylu, včetně tajemné lišky, která Cheryl sleduje. “Jean-Marc ani já jsme nic nezdůrazňovali,” říká Bélanger. “Vše jsme točili jednoduše. Stejně tak tomu bylo i s liškou. Natočili jsme ji jako lišku v přírodě.”

„Točit po většinu času venku, v divočině, v zimě nebo horku, bylo velkou výzvou. Příroda byla pro Cheryl hlavní překážkou během prvních týdnů její cesty, byla jasným nepřítelem. Ale tou největší překážkou a skutečným nepřítelem byla ve skutečnosti ona sama. Filmovat jedinou hlavní postavu, která je v příběhu současně protagonistou i antagonistou, mě znepokojilo. Hlavní překážka, se kterou se Cheryl během své cesty setká, vychází z její mysli, z její minulosti. Jak zdolává pacifickou hřebenovku, vzpomíná na různé okamžiky svého života, na momenty, které ji dostaly na tuto cestu, a které pomalu odhalují, kým ve skutečnosti je. Představují asi 35% filmu. Zbytek se odehrává na stezce. Samotná žena s batohem a její

myšlenky - jak jsem to měl natočit? Nebyl jsem si jistý ani na začátku filmování. Jaký byl ten správný způsob, jak točit Reese? Správný objektiv, správná vzdálenost?" ptá se Vallée. "Ruční kamera, o tom nebylo pochyb (až na závěrečnou scénu, která se točila se steadicamem). Najít správnou vzdálenost mezi diváky a hlavní postavou, na to jsem přišel až ve střížně. Počkáme si na ní na stezce, když bude procházet kolem? Budeme před ní couvat nebo ji následovat? Diváme se jí na záda a zastavíme, když ona bude pokračovat dál a začne se v záběru zmenšovat?"

PCT hrála ve filmu svou vlastní roli - představovala drsný půvab amerického západu. Stezka se vine přes 25 národních lesů a 7 národních parků. Tyčí se do výšky čtyř tisíc metrů v Sieře a klesá na úroveň moře u řeky Kolumbia, táhne se tak rozmanitým a nenapodobitelným územím jako je Mohavská poušť, Národní park Sequoia, louky Tuolumne, vulkány Mt. Hood a Mt. Rainier, lesy v oblasti Kráterového jezera, až k Mostu bohů (konzolový most přes řeku Kolumbia, který vede z Oregonu do státu Washington).

Některé lokace byly tak vzdálené, že filmový štáb musel najmout osly a koně k dopravě filmové techniky, ale stálo to za to. "Kráterové jezero je něco, co nejde ničím nahradit," říká výkonný producent Nathan Ross. "Ve filmu je hned několik ikonických míst, která jsou pro příběh důležitá a nešlo je jednoduše obejít s využitím green-screenu. Museli jsme fyzicky být u Mostu bohů, protože to je emocionální vrchol Cherylina příběhu a to muselo být autentické."

Asociace *Pacific Crest Trail Association* spolupracovala s filmaři, stejně jako několik znalců stezky, kteří poskytli mapy a poradenství ohledně lokací. "Pokud jde o Pacific Crest Trail a informace o stezce, jsme to my," vysvětluje Liz Bergeronová, výkonná ředitelka společnosti Pacific Crest Trail Association. "Máme několik zaměstnanců, kteří zdolali celou stezku nebo její dlouhé úseky a zaměstnance, kteří na stezce každodenně pracují. Takže opravdu není nikdo jiný, kdo by znal stezku lépe, než naše organizace."

Pokračuje: "Během filmování DIVOČINY nás překvapilo, jak tvrdě všichni na tomto filmu pracovali, aby ho proměnili v reálný a autentický zážitek."

#####